

אֲנִי בְּחַבִּיבוֹתַי תִּלְיָא מִלְתָּא

תאוד נודא ונפלא של הפגישה בין רבינו הקדוש ורשב"י
כשהגיע רבינו לארץ ישראל על ציון רשב"י
(כפרמז בשבחי הר"ן יט)

בשעה הזאת שבא ועלה רבינו הקדוש במקרה ורשב"י זיע"א וכו' עלו אתו כל מיני ריחות
ובשמים יקרים, שהיו כמו אותה שעה שבא הקב"ה לגן עדן בחצות לילה להשתעשע
בנשמות הצדיקים, וכל העולמות התמלאו אור, והשוכנים של המערה הקדושה התעוררו ונהיה
פרוץ בקול גדול:

"מה שמו של הצדיק הקדוש הזה שהוא יסוד כל העולמות? שנתן לו רשות להדליק ולהאיר
את הנרות הקדושים בכל הארמון של המלך הקדוש והעליון, שבא במקרה הקדושה
הזאת, ברוך בואו לשלום."

"מי הוא זה שלא חס על כבודו שלו, אלא על כבודו של הקב"ה והשכינה, אשר הוריד והפיל את
עצמו ברפש וטיט, וכל המעשים שלו להקים את השכינה מעפר."

"מי הוא זה שידע את הרפואות של של הבת מלכה, ועוסק עמה ומדבר דברי נחמות על
לבה ומרפא כל המכאובים והחלאים רעים ממנה, ומכה בהם עד שמשבגם ומחבש אותה
ברפואה שתחיה לעולם."

"ומי הוא זה שלא חושש לענוגים שלו, וידיו מלאות בדם שפיר ושלילה, העוסק לטהר אשה
לבעלה."

"מי הוא זה שחפר ומצא בור מים נובעים לטהר כתמים וטנופים שלה."

"מי הוא זה שאף עליה אלו הבשמים וריחות טובים, להשיב בהם נפשה ולקשט אותה בכ"ד
קשואים של המלכה, להביאה לחבבה על בעלה וכו' וכו' וכו'."

בהם רק אבר אחד שלם מפרסת רגליהם עד קרקפת של ראשם ולבם, וכלו כפי לעשות
תשובה בגלל שאין להם כח לעשות תשובה שלמה, ואני עוסק להכניס שכל ובינה
ללבם, לזעזע אותם שיהיה חזק בלבם לשונ בתשובה שלמה, ומנהיג אותם בדרך ישרה בשמחה
ובחזרה לקים מצוות התורה הקדושה בחזרה ובלב נשבר ומספיק להם כל טוב.

אני הוא שפלים פלולים בי, בגלל שערבתי לפני הקב"ה בתחלת בריאת העולם בשביל כל
נשמות זרע קדש של ישראל, וקבלתי על עצמי להחזיר אותם באחרית הימים לעבודה של

הָאָדוֹן שֶׁבְּרָא שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְעַתִּיד לַחֲדָשׁ אוֹתָם.

ובכן פֶּאֶשֶׁר שָׁמַע כֹּל זֶה קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְשָׂאל שְׂאֵלָה: "מִי-רוּן?"

ענה רַבִּינוּ וְאָמַר: "אֲנִי-רוּן!"

ובכן פֶּאֶשֶׁר שָׁמַעוּ כָּל זֹאת הַתְּגָלָה כְּבוֹד הַקַּב"ה, וְכֹל נִשְׁמוֹתֵיהֶם שָׁל צְדִיקִים קָדוֹשֵׁי עֲלִיוֹן כָּאוּ לְרֹאוֹת וְלִשְׁמַע הַגּוֹן הַקְּדוֹשׁ שִׁיּוּצָא מִכְּנֹרוֹ שֶׁל רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ, וַיֵּצֵא קוֹל שֶׁדַּפֵּק בְּכֹל הַרְקִיעִים וְנִשְׁמַע בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים: "זֶהוּ נִחְמוּ בְּנֵי שְׁמָחָה וּפִיגָא בְּנֵי יָקָר וְקָדוֹשׁ עֹבֵד שֶׁל הַקַּב"ה."

זה הוּא אִישׁ שֶׁבְּאַנְשֵׁים, אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים קָדוֹשׁ בּוֹ שָׁיֵשׁ בּוֹ רוּחַ קַיִס, וּבְזִכְרוֹתוֹ מִתְקַיְמִים שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְהַמְּלָךְ חִפֵּץ בִּיקְרוֹ, לוֹ נָתַן רְשׁוּת לְשִׁיר אֶת הַשִּׁיר וּלְגַן הַגּוֹן הָעֲלִיוֹן וְהַקְּדוֹשׁ הַמְּשַׁמַּח אֱלֹקִים וְאָנְשִׁים.

ובכן מִיָּד אַחַר כֵּן, רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ נָטַל בְּיָדוֹ כְּנֹר שְׁיֵשׁ בּוֹ שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם מִיתָרִים לְשִׁיר שִׁיר וְגַוְנָה תִּשְׁכַּחֹת שְׁכָלְלוּלִים מַעֲשֶׂרָה מִיְּמֵי נְגִינָה, שְׁבָהֶם יֶסֶד דָּוִד הַמְּלָךְ עֲלָיו הַשְּׁלוֹם אֶת סִפְרֵי תְהִלִּים, וְהוּא הַשִּׁיר שִׁיִּתְעַר לְעַתִּיד, וּבְאוֹתוֹ שִׁיר שֶׁל הַגּוֹן הַקְּדוֹשׁ מִתְפָּרֵשׁ בְּנִעִימוֹת כֹּל אֵלוֹ הַתְּקוּנִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁפָּעְלוּ צְדִיקֵי עוֹלָם בְּחַיֵּיהֶם וּבְמִיתָתָם, וּבַמָּה שֶׁמְסַרּוּ אֶת עַצְמָם לְמִיתָה עַל קָדוֹשׁ ה', מְדוּרָוֹ שֶׁל אָדָם הַרְאִשׁוֹן וְעַד הַדּוֹר הַזֶּה, שֶׁהֵם רְפוּאוֹת שֶׁל הַבַּת מְלָךְ וְכוּ'.

וכאשר רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ הַתְּחִיל לְפָרֵט הַתְּקוּנִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁפָּעַל וְתַקַּן הוּא בְּעַצְמוֹ, פָּנְיוֹ הַאִירוּ בְּאוֹר עֲלִיוֹן וְכֹל הַצְּדִיקִים יֵצְאוּ בְּמַחֹל וְנַעֲשֶׂה שְׁמָחָה וְחֲדוּהָ גְדוּלָּה בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת, וְכֹלֶם הוֹדוּ לָהּ עַל אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית גּוֹאֵל וְכוּ' וְאָמְרוּ אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיֵּצֵא זֶה מִחֲלָצִיו.

וכאשר שָׁמַעוּ מִהַגּוֹן הַזֶּה נְעִימָה אַחַת בְּרָמְזוֹ עַל הַתְּקוּנִים הַיְקָרִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהַתְּגָלָה עַל יָדוֹ, לְהַתְּפַנֵּס אֶצֶל צְדִיק חַי עוֹלָמִים בְּיַמֵּי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כָּבֵר לֹא הָיָה בָּהֶם כַּחַ יוֹתֵר וְכוּ'.

ורבינו הַקְּדוֹשׁ הַנְּחַל נֵבֶע מְקוֹר חֲקִמָה עִם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי הַתְּקַשְׂרוֹ בְּקֶשֶׁר אֶחָד וּבְאֵהָבָה עֲזָה בְּסוּד: "אֲנַחְנוּ כּוֹלָלִים הַכֹּל" וּבְסוּד "אֲנִי בְּחִיבוּתָא תְּלִיא מְלִתָּא" (הַנְּאֻמָּה בְּאוֹרָא קְדִישָׁא, וּמִזְכָּר בְּלִקְוִטֵי מוֹהַר"ו ס' פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבִתְרוּהָ ס"א "חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹר) וְנִדְבְּקוּ כְּאֶחָד בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא בְּסוּד אֵהָבָה שְׁבֻדְעַת, שֶׁהִיא אֵהָבָה שֶׁהִיָּתָה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמִים קָדָם הַבְּרִיאָה (כַּמְבַּאֵר בְּלִקְוִט' ג') וְיוֹתֵר מִזֶּה, כִּי כְּשֶׁנִּכְלָלִים בּוֹ יִתְבַּרַךְ בְּחִינָה זוֹ, אַחַר הַבְּרִיאָה, זוֹ שְׁלֵמוֹת יִתְרָה.

ומיד פָּתַח לָהֶם הַקַּב"ה אֶת כֹּל אוֹצְרוֹת הַמְּלָךְ הַגְּנוּזִים וְכוּ' וְרָאוּ מַה שֶׁרָאוּ וְכוּ' וְלֹא רָאָה שׁוֹם אָדָם וְלֹא שׁוֹם מְלָךְ מִמְּלַאכֵי הַשָּׁרֵת וְכוּ' וְכוּ' וְכוּ' מְאוֹתוֹ יוֹם שֶׁנִּבְרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ עַד עֲתָה כְּמוֹ שֶׁהֵם רָאוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.

ואחר כֵּן נִשְׁמַע מִהַכְּנֹר קוֹל אֶחָד עֲצוּב לְרַגַע אֶחָד, וְשָׂאל הַרְשָׁב"י זִיע"א אֶת רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ, מַה זֶה שֶׁשְׁמַעְנוּ תְּכַף קוֹל עֲצוּב וְכוּ' אָמַר לוֹ רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ: הַקּוֹל הַזֶּה שֶׁשְׁמַעְתָּ, הוּא

תְּכִלֶּת • אֵין בְּהַבְיָחוּתָא הַלְלָא מְלֵתָא • וְאִרְגָּמֵן

קול של אותו הצאן הצעיר שהרועה שלהם התחבב מהם ותענו בשדה והיו צריכים מים להרוה צמאונם, ולא מצאו, והלכו והתפזרו במדבר בין חיות זאבים ונמרים וכו' והזיקו להם, מהם אכלום, ומהם שברו עצמותיהם, ומעטים שהצליחו לברח, והגיעו למערה שלהם, אבל גם שם לא היה להם מנוחה, ועל זה הם משועים לרועה, רועה נאמן, עד מתי תסתור ותעזב אותנו וכו' וכו'.

ואותה שעה הספימו בניהם וכו' בעקבתא דמשיחא פאשר חס ושלום הס"א, ותתפשט בלבתי תת בא על ציינו הקדוש באמן על ימי ראש השנה וכו', ישתדלו הם באסיפת צאן קדושים המסתופפים בצלו הקדוש, לקיים בהם מצוות הכנסת אורחים ברשות שלהם בסבך פנים יפות, לאכל ולשתות, ולעשות כל מה שהם צריכים, גם התפללות והדמעות של העם הקדוש, יקבלו ויביאו לאותו נחל שמימיו נובעים ולא פוסקים לעולם ממקור החכמה הקדושה וכו' עד כי ישוב ירחמנו, וכימות עזיבתנו ישמחנו, ועין בעין נראה בשוב ה' ציון.

וקול נגון של הפנור חזר להיות שמח, ומיד נעשה שמחה וחדוה גדולה ועצומה, ורקדו יחד רבינו הקדוש ורשב"י וכו' ומלך המשיח וכל השבעה רועים וכו' וכל הצדיקים אחריהם, וכל אותו לילה הזדעזעו שמים וארץ וכל צבאם, כמו שעתיד להיות בימי מלך המשיח וכו' ולא עלתה שמחה לפני הקב"ה כאותה שמחה, מים חרפן בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, אמן.

וכשהאר היום ונהיה בקר ועת להתפלל, נצרה רבינו הקדוש ללכת, וכל הלכו עמו להתלוות, וכל אחד ואחד הביא לו מתנות ודברים יקרים וכו' וגם וכו' הביאו לו מתנה יקרה לתת לאלו ששואלים בשלומו וכו'.

וכל זה הוא רק מעט מזעיר, ואפלו לא כטפה מהים הגדול מזה שהתרחש אז באותו לילה דנהיר פיימא.... ברוך ה' לעולם, ימלך ה' לעולם, אמן ואמן.